

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година III.

мартъ, 1928 г.

Кн. 6.

С. Чилингировъ.

Главата и брадата.

(Приказка).

Когато се скарали, брадата била комахай единъ цѣлъ лакътъ дълга, а главата — като всѣка обикновена глава: кржгла, малко сплескана отпредъ и съ една страшна брадавица на лѣвата си страна. Не брадавица, а нѣщо като моравъ карнабидъ, нарѣзанъ и нацепенъ на десетина филийки. Съ една речъ, всичката хубостъ на лицето била брадата.

Скарали се, безъ да знаятъ защо. Просто тъй, както се скарватъ всички, които се мислятъ за нѣщо, и обичатъ да приказватъ само за себе си . . .

— Азъ, — казала главата, съмъ всичко . . . Безъ глава ни единъ човѣкъ не може . . .

— Може да си всичко, — отвърнала брадата — но безъ мене ти си нищо . . . Всичката ти хубостъ давамъ азъ. Махна ли се, отъ тебе ще остане една топка. Една такава, обла . . . не обла, а сплескана, безобразна топка.

— Пъй, че много се мислишъ!

— Не, не се мисля, а така си е . . .

И понеже на брадата мислитъ течали гладко, както били гладки влакната ѝ, тя наддумала. Главата се пънкавила, мжчила се, чоплила въ мозъка си, но не можала да намѣри въ него нито толкова думи, нито толкова хули, съ колкото я обсипала хубавата красноречива брада. Ужъ по-умна, а нѣщо се запекло въ нея и прѣчи и прѣчи . . .

Най-сетне свадата имъ се свърши тъй, както се свършва всѣка свадa: тѣ се раздѣлили . . .

Брадата, възмутена, се отлепила отъ лицето, плъзнала се